

XXII. évfolyam 49. szám
A.D. 2016. március

KERESŐ SZÓ

a rákosmenti evangélikusok
értesítője

EGY HELY AZ ASZTALNÁL – 1KORINTHUS 11,23–29

Kovács Áron Ielkész

Jó pár éve, egy szürke hétköznapon a németországi Hildesheimban jártam. Az ottani evangélikus templomba belépve olyan kép fogadott, amely mind a mai napig nagy hatással van rám. A gótikus templom oltára fölött függött egy szoborkompozíció, amiről nem tudtam levenni a szemem. Ez a műalkotás az utolsó vacsorát jeleníti meg. A kör alakú kompozíció egyik felében Jézus, jobbján és balján a tanítványok láthatóak, a kör másik felében, Jézussal szemben pedig egy üres szék van. A templomba érkező először Jézust pillanthatja meg, aki a belépőre és egyben a vele szemben lévő üres székre tekint.

Hol a hívogatóan üres székre néztem, hol pedig az üres székre tekintő Krisztusra. Miközben ezeket szemlélttem, belém hasított egy gondolat: van hely Jézus asztalánál, van hely számomra is ennél az asztalnál. Ott és akkor a szürke hétköznapból egy szempillantás alatt ünnep lett.

Azon a kétezer évvel ezelőtti estén, Jézus és tanítványai azért gyűltek össze, hogy elköltsék a páska-vacsorát, és a zsidó szokások szerint emlékezzenek a szabadulásra, és újraélejték, miként is szabadította meg az Úr Izrael népét az egyiptomi fogságból. Jézus azon az éjszakán új értelmet adott a szabadulás fogalmának. Szabadságot hozó, szabadságot teremtő, Isten és ember közötti új szövetség részévé, részesévé

tette tanítványait, és bennünket is ennek a szövetségnek a részévé tesz. Ez a Megváltó vérével megpecsételt szövetség szabadságot hoz számunkra. Szabadságot mindabból és mindattól, ami megkötöz és fogva tart. Szabadságot az emberlétünk nehézségeitől és fájdalmaitól, a végességünk és mulandóságunk félelmétől. Szabadságot a bűneink, vétkeink és mulasztásaink terhétől. Mi ezektől megszabadulhatunk, mert Ő mindezt magára veszi és felviszi a

keresztfára. Szabadságot, szabadságot hoz: ez számunkra a kenyér és a bor valósága. Jézus az úrvacsora közösségében ezt a csodát ismerteti meg velünk.

„Vegyétek, egyétek, ez az én testem, amely tiérettetek megtöretik ... E pohár amaz új szövetség az én vérem által...”

Jézus ott ül a tizenkettővel együtt, és ennél az asztalnál van számunkra egy üres szék. Ő vár ránk, hív bennünket. Ha elfogadjuk a jézusi hívást és asztalhoz telepedünk, rádöbbenhetünk, hogy egy közösség részesei vagyunk.

A hildesheimi oltár fölött ott függ az a szoborkompozíció. Jézus egyik kezében ott van a kenyér, a másikban a pohár. Ő a vele szemben lévő, üres székre tekint. Tekintete és szavai hívogatnak. Van még hely az Ő asztalánál. Van számunkra hely Jézus közelében. Telepedjünk ehhez az asztalhoz, és átélhetjük a közösséget Vele és egymással. Ámen.

„... ÉS A SZIKLÁK MEGHASADTAK.”

Zászkaliczky Anna Eszter

És íme, a templom kárpítja
felülről az aljáig kettéhasadt,
és a föld megrendült,
és a sziklák meghasadtak.
(Máté 27, 51)

Halljuk a kárpit hasadását, érezzük talpunk alatt a megrendülő földet, a leomló sziklák túlvilági látványa bennakasztja a lélegzetet... A hitünk csodálatos titkát kísérő természeti jelenségek számtalan művész képzeletét ragadták meg. Történelmi hitelesség, a bibliai leírások alapján történő minél pontosabb ábrázolás, a jelenlevők érzelmeinek átélhetővé tétele, a misztérium emberi megragadása – csak néhány azok közül a szempontok közül, amelyek a nagypénteki eseményeket ábrázoló műveket hosszú évszázadokon át alapvetően befolyásolták. Ezzel szemben mit mondhat egy néhány vonalból álló grafika?

Pátkai Ervin szobrász neve a mai napig – még a szakma számára is – viszonylag ismeretlen, pedig méltatói a 20. század szobrászatának meghatározó, paradigmaalkotó művészeként tartják számon. Anyagkísérletei, az új lehetőségek iránti vágya, a struktúra mélyig ható ismerete avatják az elmúlt évszázad szobrászi nagyságává. Pályáját végigkísérték grafikai művei is, amelyek jóval többek egyszerű vázlatoknál, az első gondolatok megragadásánál. Habár nem volt „vallásos művész”, tájakat, térkapcsolatokat, testeket ábrázoló grafikai mellett találhatóunk néhány keresztyén tematikájú munkát is. Ezen munkák közül különösen is megragadó egy, a keresztre feszítést ábrázoló rajza.¹

Néhány vonal, néhány „folt” elegendő ahhoz, hogy nézőként átéljük a nagypénteki eseményeket. Szerepel rajta a kietlen Golgotán történt keresztre feszítés, Jézus, jobbján és balján a két latorral. De ennél sokkal több az, amit Pátkai Ervin megragadott. Krisztus alakja – habár nem valóságoszerű – szakadozott, megtört vonalaival tökéletesen jeleníti meg a kereszten átélt kínokat. Mellette a két lator csak a kereszttel van jelen, ezzel is hangsúlyozva a fő témát. És nézzük meg ezeket a keresztek! A szobrász a megszokott fa helyett sokkal súlyosabbat rajzol, mintha kőből faragták volna – s mint ha egy út menti kőkereszt lenne, amely mellett elhaladunk.

De Pátkai ennél is továbbmegy, kiegészíti a jelenetet a Máté evangéliuma szerinti leírással: a rajz közepén látható fekete, szaggatott mezőbe élesen ékelődik be a fehér kereszt alakja – ezzel nem csupán Krisztus gonosz felett aratott győzelmét jelképezi, hanem a kettéhasadt templomi kárpitot is megidézi. Ebben a formában ölt testet a megrendülő föld és a meghasadó szikla. Mindezt pedig pontosan tartalmazza a kereszt vízszintes szára, amely biztos pontként, megrendíthetetlenül áll a földi élet törékenysége, sérülékenysége felett – ahogyan teszi ezt majd a feltámadott Krisztus.

Ha egyetlen mondatban akarnám összefoglalni a rajzot, nem is találhatnék méltóbbat, mint Krisztus magányos kiáltását a keresztről: „*Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?*” (Máté 27,46).

¹ A rajzot, amelynek egyéb adatai nem ismertek, lásd Pátkai Ervin – *Távlatot kapott élet*. Szerk. Bakay Péter. Békéscsabai Evangélikus Általános Iskola, Gimnázium, Művészeti Szakközépiskola, Kollégium és Alapfokú Művészetoktatási Intézmény Pátkai Tehetségpontja, Békéscsaba, 2013. 104. és 141. oldal.

„...**Ti ne féljete!** Mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincs itt, mert feltámadt, amint megmondta.” (Máté 28,5–6)

Az első húsvét ünnepe tele van félelemmel. Máté evangélista a rövid húsvéti híradásában négyszer is említi ezt az érzést. Bizonyos mértékben érthető az első szemtanúk ijedelmé. Húsvét kísérő jelenségei ijesztően meglepőek. Semmi nem jelzi előre, hogy az öreg föld megrázza a hátát és felnyílik a lepecsételt sírkamra. Az angyal sem jelzi előre, hogy jön, egyszer csak szemvakító ragyogással ott van.

A megijedés reflex mozdulat, ami, ha félelemmé tudatosul, a lélek terhévé válik. Az emberek, akik őrizték Jézus sírját, harcoló, zsoldos katonák voltak, akiknek mindig késsen kellett lenniük a váratlan eseményekre. Krisztust az a hatóság ölte meg, amelyet most ott a sírnál ők képviselnek. Találkozni a Jézussal, akiről azt hitték, leszámoltak vele!? Jön, és számon kér mindent, amit vele cselekedtek. Ez a rémítő számukra.

Velük együtt az érkező asszonyok lelkiismerete is rossz, igaz, ennek más az oka. Az angyal céloz nekik arra, hogy a Mester előre figyelmeztette őket milderre. Miért gyászolnak hát úgy, mint akiknek nincs reménységük? Miért nem hisznek abban, hogy akinek a szájából álnok szó ki nem jött, feltámadásáról sem mondott valótlan. A meghalt Jézusnak könnyebb volt végtisztességet adni, mint az élő Úrnak a szemébe nézni. Joggal félhettek.

A főpapok, írástudók megpróbálták letagadni a feltámadást, azzal az érveléssel, hogy a tanítványok lopták el a holttestet. Az azonban megvalósíthatatlan lett volna, hiszen közelébe se mehettek, mert fegyveresek őrizték a sírt. Húsvét-tagadásuk oka szintén a félelmük a Krisztussal való találkozástól.

A ma húsvétján is azzal a hírrel szembesülünk: a megölt Jézus feltámadt, él és uralkodik mindörökké. Ez az üzenet ma is sokakat megijeszt. Sokan ma sem akarnak a Feltámadottal találkozni. Ma sem az az igazi oka az élő Krisztus tagadásának, hogy ez megmagyarázhatatlan, lehetetlen, hihetetlen.

Az akkori ellenfelek bizonyára minden eszközt bevetettek, hogy megtalálják az állítólag ellopott testet, de a halott test nem került elő, nem tudták leleplezni az oly nagyon hangoztatott csalást. Viszont szemtanúk sokasága örömmel mondta el, hogy találkozott, beszélt a feltámadt Krisztussal. Az élő Úr örömet teremt!

Van-e bennünk húsvéti félelem? Ki az, aki ne rémülne meg, ha találkoznia kellene az élő, diadalmas Krisztussal? Ismerjük a szentírási mondatokat, melyek arról tanítanak, hogy a hívők örömmel várják vissza Krisztust, hiszen elközéltett a teljes megváltásuk. Jézus életáldozatában bűnbocsánat, élet és üdvösség vár mindenkit, mégis elfoghat minket is a félelem. Hogyan is merjek én a szemébe nézni annak, akit oly sokszor mellőztem, szavára és tanítására nem figyeltem eléggé? Méltán lehet bennünk félelem, de nem kell ebbe beledermédnünk! **„Ti ne féljete!”** – hangzott az angyali buzdítás. Azoktól vette el akkor ott, és ma is Urunk a húsvéti félelmet, akik magukról csak azt tudják mondani, hogy bűnösök, és a Megfeszítetttről csak azt tudják vallani, hogy Ő a bűnösök barátja és megváltója. Aki élő Úr. Adjuk át magunkat újra és újra az angyali üzenet örömszerző hatalmának! Ámen

KI NEKED JÉZUS?

Erdészné Kárpáti Judit

Rendszeresen kérdezzetek keresztény embereket életükről, hitükről. Szeretem feltenni a címben szereplő kérdést is. Amikor ez kerül szóba: „Ki neked Jézus Krisztus? Mit jelent Ő számodra?“, sokan megakadnak egy pillanatra a gördülékeny válaszadások után is. Úgy tapasztalom, hogy két okból történik ez. Vagy azért, mert nagyon sok mondanivalójuk van Róla, és nem is tudják, mivel kezdjék, vagy azért, mert Istenről tudnak, Róla biztosabban tudnak nyilatkozni, de Istentől függetlenül a Fiút nem egészen értik. Nem érzik, mi több van Benne, mint a teremtő, gondoskodó Istenben.

Megerősítésül, bátorításul néhány magáért beszélő szentírásai kijelentés a Fiúról, a Megváltóról:

„Akié a Fiú,
azé az élet; akiben nincs meg
Isten Fia, az élet sincs meg abban.
Ezt azért írtam nektek, akik hisztek
Isten Fia nevében, hogy tudjátok:
örök életetek van.”
(1János 5,12–13)

„Krisztus meghalt a mi
bűneinkért az Írások
szerint.”
(1Korinthus 15,3)

„Aki hisz őbenne, az nem jut
ítéletre, aki pedig nem hisz,
már ítélet alatt van, mert nem
hitt az Isten egyszülött Fiának
nevében.” (János 3,18)

Hogyan érint hát minket
Jézus Krisztus személye?
Nem mindegy, hogy Ben-
ne hiszünk vagy Istenben?
Nem elég a törvény meg-
tartása? Jó vagyok és jól va-
gyok, szeret az Isten...

Igen, szeret, testvérem, éppen ezért küldött Szabadítót Neked is. Így lett személyes ügyed a kereszt: hiszed-e, hogy Krisztus az egyedüli menekvésed?

„Én nem vetem el az Isten kegyelmét: mert ha a törvény által van a megigazulás, akkor Krisztus hiába halt meg.” (Gal 2,21)

1%

Kérjük, ajánlja fel személyi jövedelemadója kétszer 1%-át alapítványunk és egyházunk javára, és erre a lehetőségre hívja fel rokonai és ismerősei figyelmét is.

Melczer János Alapítvány: **18010035-1-42**
Magyarországi Evangélikus Egyház: **0035**

LUTHER DOKTOR AZ ÚRVACSORÁRÓL

Zászkaliczky Pál

AXVI. századi hitviták egyik legizgalmasabb kérdése az úrvacsoráról, vagy ahogy Luther maga is nevezte, az oltári szentségről szólt. Reformátorunk szigorúan ragaszkodott Jézus lejegyzett szavaihoz, ahogyan azt a Szentírás lapjain olvassuk. Már 1519-ben írt a kérdésről egy igehirdetést, de az 1537-es *Schmalkaldeni cikkek*ben is – amely iratot a teológiai végrendeletének tartotta – foglalkozik a témával. Melyek tehát az ő gondolkodásának sarokpontjai?

A kenyérben és a borban Jézus valóságos testét és véréát vesszük magunkhoz. Ez nem pusztán valamilyen emlékre való utalás, hanem igazi átlényegülés. Azért van ez így, mert Krisztus maga mondta: „ez az én testem ... ez az én vérem”. Luther így fogalmaz: „Elég, ha tudod, hogy ez isteni jegy, amely valósággal magában foglalja Krisztus testét és véréát. Hogy mi módon és hol, azt csak hagyj óréá.”

Kezdetben Luther még elfogadta, hogy csak a kenyeret (ostyát) szolgáltatassák ki, később már határozottan úgy gondolta, hogy csak a két szín alatti úrvacsora a teljes szentség. Egyrészt azért, mert Krisztus így rendelte. Másrészt pedig azért, mert a kenyérben lévő test utal arra, hogy Jézusban az Isten testet öltött, a borban jelenlévő vér pedig annak a jele, hogy Krisztus értünk szenvedett, ontotta véréát és halt meg. A kenyér és a bor tehát együtt foglalja össze a megváltás művét.

Mai istentiszteleti gyakorlatunkban az úrvacsora és a gyónás teljesen összekapcsolódik, így sokan úgy tekintenek az úrvacsorára, mint a bűnbánat szentségére. Ez a gondolat Luthertől sem idegen, de első renden azt tanítja, hogy az úrvacsora a közösség szentsége. Közösség elsősorban Krisztussal, de embertársaimmal, az előrement szeretettel (ahogy Luther fogalmazza: Krisztus szentjeivel). És ily módon az úrvacsora a mennyei menyegző előképe is egyben, ahol egy közösségben lehetünk majd Krisztus minden megváltottjával. Ha létrejön ez a közösség, akkor abban mindenünk közös lesz. Krisztus felveszi magára bűneinket, de nekünk is részesednünk kell az ő szenvedésében.

Minden dolgunk közös lesz: miénk lesz Krisztus szenvedése, de aki minket bánt, az Krisztust bántja, aki velünk tesz jót, az Krisztussal teszi. Ha elestem, Krisztus igazsága, élete és szenvedése értem is helytáll. Ha meghalok, nem leszek egyedül a halálban. Ha szenvedek, Krisztus velem együtt szenved. Teljes a közösség.

Luther arra is felhívja a figyelmet, hogy nem elég a szentséget kiszolgáltatni, azt hittel is kell venni. Aki hittel veszi, az életre veszi. Éppen ezért az úrvacsorának örömnünnepnek kell lennie, mert megtapasztaljuk benne Krisztus jelenlétét.

Luther gyakorlati tanácsokat is ad. Azt írja, hogy nem kell túl gyakran venni a szentséget, elegendő naponta (!) egyszer.

Halál és testi vagy lelki veszedelem közelében nagyon fontos a szentség. Krisztusnak és szentjeinek láthatatlan szeretetéhez kell ragaszkodni, arra kell támaszkodni. A halál

minden látható dolgot elragad, a láthatatlan dolgok örökre szólnak. Luther gyönyörű képet is használ: a szentség „gázló, híd, ajtó, hajó és hordágy, amelyen, és amelyen keresztül ebből az életből az örök életbe megyünk át”.

„ENDEM NEM LEHET A HITEMBŐL KIMOZDÍTANI.”**– BESZÉLGETÉS GYARMATHY DEZSÓVEL**

Koczor Kinga

A ligeti evangélikusok körét erősítő nyolcvan éves Dezső bácsi mesélt róla, milyen viszontagságos volt élete a szocialista rendszerben, hogy miért tette le a Luther-kabátot, és hogy mennyire veszélyes lehet egy ukrán népdal.

Már-már legendás, hogy Dezső bácsi oroszul mondja a Miatyánkot az istentiszteleten. Honnan ez az orosz tudás?

Volt egy orosz tanárom a gimnáziumban, Nádasi Alfonznak hívták. Ő megkövetelte, hogy az ember mindig a tőle telhető legjobb teljesítményt nyújtsa. Voltak olyan tanulók, akiknek ez nem tetszett. Engem viszont úgy felidegesített, hogy nekiugrottam, és megtanultam a nyelvet. Amikor később, a lelkészé szentelésemkor küldtem neki egy meghívót oroszul, nagyon boldog volt. Azután volt egy orosz nemzetiségű, irodalom szakos tanár élettársam, aki mindig rám szólt, ha hibát vétettem. A Bibliát ma is oroszul olvasom. Meg a szakácskönyvet is. Megszoktam, hogy este mindig oroszul mondom el a Miatyánkot. A nyelvtudásom azzal is fejlődött, hogy 35 éven keresztül szakfordítóként dolgoztam, miután szögre akasztottam a Luther-kabátomat.

Miért hagyta el a lelkészi pályát?

Hárman diplomáztunk 1961-ben a teológián: Reuss Andrással (ma professor emeritus az Evangélikus Hittudományi Egyetemen) és Szűcs Kálmánnal együtt végeztem. Először egy évre Nagysimonyiba küldtek ki. Azután Ózdra kerültem, Virágh Gyula espereshez. Ő ún. „békepap” volt: a rendszer elkötelezett híve. Ha jól emlékszem, a Hazafias Népfront városi titkára, és evangélikus lelkész is volt egyben – két úr szolgája.

Én magam pedig „pártunk és népünk” ellensége voltam: egy német gyökerű kulák család tagja. Ez már iskolás koromtól fogva kísértett: hetedikes vagy nyolcadikos lehettem, amikor az egyik osztálytársam engem mint népünk ellenségét, kirúgásomat követelte az igazgatótól. De ő szerencsére nem tudott mit tenni: kötelező volt a nyolc általános. Ekkortájt zárták börtönbe apámat kuláksága miatt, Tatabányán a bányában dolgozott – így nekem otthon dolgoznom és tanulnom kellett egyszerre. Azután sehova sem vetek föl annak ellenére, hogy kitűnő tanuló voltam. Az, hogy a győri bencésekhez sikerült bekerülnöm, csak anyám kitartásának és némi szerencsének volt betudható.

Később aztán – segédlelkészként – Virághnak „köszönhetően” meggyűlt a bajom a miskolci Állami Egyháziügyi Hivatallal is. Éreztem, hogy az esperes rajtam tartja a szemét. Egy idő után dühbe gurultam, és szögre akasztottam a Luther-kabátomat. Azóta civil vagyok. A szakmai átképzés, átállás nem volt könnyű, de átvergődtem rajta. Engem nem lehet a hitemből kimozdítani annak ellenére, hogy az „eke szarvára tettem a kezem, és hátratekinttem”.

Milyen szakmában dolgozott ezután?

Amikor kiléptem az egyházi szolgálatból, a győri Vagongyárban kezdtem dolgozni műszaki fordítóként. Közben felvételiztem a Műszaki Egyetem esti tagozatára. Hat éven keresztül tanultam és dolgoztam egyszerre. A teológián kívül alapképzettségemet tekintve gépészmérnök vagyok angol és orosz felsőfokú vizsgákkal. Miután megszereztem a diplomámat, fejlesztőmérnöki státuszba kerültem, emellett fordítottam, tolmácsoltam és órákat adtam orosz nyelvből, matematikából és időnként angolból is.

Hogyan alakult a magánélete?

Megnősültem – a feleségem gyógyszerész volt. Tőle született két lányom. Regina, a nagyobbik, orosz–angol szakos tanárként és jogászként végzett. Most a svájci külügyminisztériumban dolgozik tanácsadóként, és két unokámat neveli. A másik lányom, Anna, biológiai doktorátussal, Európai Uniósi alkalmazásban dolgozik Lisszabonban, járványügyekkel foglalkozik.

A második feleségem révén kerültem ide, Rákosligetre, 1984-ben. Abból a házasságból született egy fiú, aki azonban 11 évesen meghalt. Ekkor a feleségem hozott egy fiút a főtí gyermekvárosból. Csakhogy ezután a feleségem is megbetegedett, és rákban meghalt. A nevelt fiam, Attila ekkor 16 éves volt, és én először azt se tudtam, hogyan boldoguljak vele. Sok mindenben mentünk keresztül. Ma főtörzsőrmester: okmányszakértőként dolgozik Ferihegyen a határőrségnél. Rákoskeresztúron lakik, sokat segít. Csak azért veszekszem vele, mert 37 éves léteére még nem házasodott meg.

Majd ismét megnősültem, húsz éve vagyunk együtt Ilonával.

Dezső bácsi sokat utazgatott életében...

Igen, Izlandot, Máltát és Albániát kivéve Európa minden országában jártam. Marokkót, Tunéziát, Dél-Afrikát, Törökországot, Thaiföldet, Lesothót is láttam. A gyülekezettel is többször voltam Finnországban. Most már sajnos leszűkült a világ: a feleségem betegsége miatt már nem ülhet repülőre, ezért most Magyarország tájait szeretnénk megnézni. De itthon sem unatkozom. Hetente többször járok uszodába, s 80 éves létemre ma is több mint egy órát úszom megállás nélkül. Egy családi háznál a kertben is mindig van valami munka.

Esténként ukrán népdalokat hallgatok. Van egy veszélyes ukrán nóta: minden refrén után egy nagy pohár vodkát kell meginni. Gyakran jártam Oroszországban, s egyszer egy összezejvetelen ezt a dalt énekelték. Én titokban mindig ásványvízzel töltöttem meg a poharamat, amikor a refrénnél inni kellett. Viszont amikor lelepleztek, odacsapták a poharamat a falhoz, és ki kellett innom egy nagy pohár vodkát. Azt hittem, hogy meghalok...

Hogyan készül Dezső bácsi a húsvéttra?

Angolul a reggeli így hangzik: breakfast, ami a törni és böjt szavak összetétele, jelentése tehát a böjt megtörése. Érdekes szó. Mi nem szoktuk tartani a böjtöt. A minap az orosz tévében hallgattam az orosz pópát, aki azt mondta, hogy a böjt nem egészségügyi intézkedés, hanem egy olyan időszak, amikor az embernek magába kellene szállnia, és elgondolkodni a maga életén, az élet mindenségén. Az ember élete a húsvétban csúcspontot ér el. A feltámadás a mi örök életünk záloga. A nagyhét tehát arra való, hogy az ember tudatosítsa magában, hogy mit jelent számára a nagypéntek és a húsvét.

Tavaly emlékeztünk Albert Schweitzer (1875–1965) életének évfordulóira. A Közpör vendége volt Kovács Béla László, aki előadásában a *Schweitzerek. Albert Schweitzer – Jean-Paul Sartre. Párhuzamos életpályák* (Kairoosz, 2015.) című könyvét mutatta be.

Albert Schweitzer... a névről először csupán az afrikai evangélikus misszionárius alakja jutott az eszembe. Kínosnak éreztem, hogy felekezetünk egyik jeles, nemzetközi híró alakjáról ilyen keveset tudok, de Kovács Béla László életműdrámája segített. A mű nem csupán Schweitzer életét és munkásságát dolgozza fel, hanem anyai unokaöccse, Jean-Paul Sartre-ét is. Schweitzer elzászi evangélikus lelkész családban született. Orgonálni tanult, protestáns teológiát hallgatott a strasbourggi egyetemen, majd filozófiából doktorált a párizsi Sorbonne-on. 30 évesen jelentős lépésre szánta el magát: jelentkezett a strasbourggi egyetem orvosi karára, hogy orvosként Afrikában dolgozhasson.

Számomra e döntése eleinte érthetetlen volt. De az is, hogy egyházi előljárói miért nem engedték el afrikai misszióba? Schweitzer a doktorátus megszerzése után azonnal a kereszténység leglényegesebb témáit kezdte boncolgatni: Jézus életét, és az úrvacsora kérdését, amelyből a licenciátusát szerezte. Szerinte az úrvacsora liturgiájába csak később kerültek bele a bűnbocsánat jelképei, mert a kenyér és a bor közösségi fogyasztása eredetileg egy *hálaadó szertartás* volt. Schweitzer egy jelentős 19. századi teológiai irányzat tagjaként hitte, hogy az evangéliumok mögött megtalálható a történelmi Jézus, de az evangéliumokról le kell „csupaszítani” a rájuk rakódott rétegeket. Emiatt különként tekintettek rá, aki szembe ment a hivatalos teológia nézeteivel. Érthető, hogy nem engedték missziói munkát végezni.

Schweitzer életfilozófiájának az alapköve: „*az Élet hódolatteljes tisztelete*”. Ezt az alapelvet más-más nyelvezettel, de a szószéken és az egyetemi katedrán is kifejtette. Etikai, filozófiai és teológiai nézeteit folyamatosan finomította. A gaboni gyógyító munka anyagi háttéréhez a világ számos országában tartott egyetemi előadásokkal és orgonahangversenyekkel járult hozzá. Orvosi tanulmányai alatt ismerkedett meg leendő feleségével, Helene Bresslau-val, aki később mint menedzsere és tolmácsa működött. Lányuk, Rhena vitte tovább apja örökségét.

A „másik Schweitzer”, Sartre is Elzászban született, ám a család Párizsba költözése után ő ott nevelkedett. Politikusként és filozófusként „kipróbálta” korának szinte minden irányzatát, köztük a kommunizmust, elele alkonyán viszont megtagadta korábbi munkásságát. Bár a hit szintjére nem jutott el soha, belátta, hogy az embereknek reményre van szükségük. Schweizert Sartre-ral fenntartott kapcsolata miatt a CIA megfigyelte, sőt a kommunisták ki is használták. A 2. világháborút követően aktív politikai szerepet is vállalt. Levelezett J. F. Kennedyvel, az 1962-es kubai rakétaválság idején hatni tudott az amerikai elnökre. Az atomháború elleni felszólalásai elismeréseként Béke Nobel-díjat kapott.

Lelkész, organista, teológus, filozófus, orvos, politikus... Albert Schweitzer egyszerre volt mindegyik. Számomra egy örökmozgó, kereső, enyhét adó orvos, Jézust még jobban megismerni vágyó lelkész, a békéért aktívan tevő ember, egy a zene nyelvén is beszélő művész alakja rajzolódott ki, akiről méltatlanul keveset tudunk.

Már 8. alkalommal (szinte hihetetlen!) rendezte meg a Rákoskeresztúri Evangélikus Egyházközség a gyülekezet farsangi bálját, a Melczer-bált. Helyszíne hagyományosan a Vigyázó Sándor Művelődési Ház (a „Vigyázó”) volt.

A bál első része a színházteremben az „evangélikus himnusz”, az Erős vár a mi Istenünk kezdetű

énekünk eléneklésével kezdődött, ezt lelkészeink rövid bevezető beszéde követte. Ebben Nagyné Szeker Éva meg is adta a vidám „alaphangot” azzal az anekdotával, amelyben a Petőfi-féle vándorszínész társulat „színpadi hullái” prúszkölési rohamot kaptak némi orvul odacsempészett tüszentőpor jóvoltából.

Az est vendége Pápai Erika színművésznő volt, akinek édesanyját, Évát – gyülekezetünk igen aktív tagját – mindannyian jól ismerjük. A művésznő közvetlen kedvessége, ahogy színészi pályafutásáról is mesélt, mindenkit megragadott. Élveztük gyönyörű énekhangját, amint operettekől, musicalekből énekelt (Kálmán Imrétől Zerkovitz Bélán és Gershwin-en át Leonard Bernsteinig), de a régi Vígszínházról elénekelt kuplét, valamint a rádiós rendőrségi hír-paródiát nem kevesebb élvezettel hallgattuk. Tanúi lehettünk annak, hogy egy igazi nagy művész hogyan tud egyszerű kellékkel – egy toll-boá, egy sál, egy szép vagy csúnya kalap, egy kabát vagy egy fejhallgató segítségével pillanatok alatt átváltozni, más és más szerepbe bújni. Mesélt arról is, milyen volt

fiatal színésznőként a „nagyokkal” (Darvas Iván, Törőcsik Mari ...) együtt játszani. Pápai Erika műsorát nagy-nagy élvezettel hallgattuk, ezúton is köszönjük.

A bál második felét a vacsora, a zene, a sok-sok tánc és a tombola adták. A vacsorát – mint mindig – Bartosik János társasága szervírozta. Desszertől saját magunk gondoskodtunk mindenféle pogácsák, stanglik, tortaszeletek, finomabbnál finomabb házi sütemények formájában. A zenét a Kis Éji Zenekar szolgáltatta, ők is régi ismerőseink. A meghirdetett tombola az alapítvány céljait szolgálta. Fődjékként Tisza-tavi pihenést sorsoltak ki a rendezők. A „fehér asztal”, egy-egy pohár bor mindig kiváló alkalom a jó ismerősökkel való beszélgetésekre, olyanokkal való összeismerkedésre, akiket látásból vagy csak futólag ismerünk. Sőt, alkalom arra is, hogy a „társaságról” sok fénykép készüljön.

Köszönjük a szervezés nehéz munkáját lelkészünknek, Nagyné Szeker Évának, és mindazoknak a segítőknek, akik nélkül nem jöhetett volna létre a 8. Melczer-bál!

És „ez itt a reklám helye”: nézzék meg a honlapon (rakoskeresztur.lutheran.hu) a Fotóalbum rovatban a bálról készült fényképeket!

Március 20-án Virágvasárnap du. 15 órakor húsvéti családi istentisztelet és kézműves gyermekdélután tartunk.

Március 21–25. Nagyhét – esténként passióolvasás

hétfő	kedd	szerda	csütörtök	péntek
R.keresztúr	Rákosliget	Rákoscsaba	Rákoshegy	R.keresztúr
18 óra	18 óra	18 óra	18 óra	18 óra
			úrvacsorai istentisztelet	

Március 25. – istentisztelet Nagypénteken:

Rákoscsaba 9 óra, Rákoshegy 9 óra, Rákoskeresztúr 10.30 óra, Rákosliget 11 óra

Március 27. reggel 5 óra Húsvét vasárnap – hajnali ünnepi istentisztelet Rákoskeresztúron

Március 27–28. – Húsvét ünnepén és másodnapján úrvacsorai istentisztelet:

Rákoscsaba 9 óra; Rákoshegy 9 óra; Rákoskeresztúr 10.30; Rákosliget 11 óra:

Május 8. 16 óra Rákoshegyi templom – Egyházzenei áhítat. Közreműködik: Pál Diana (orgona) és Székács Barbara (ének)

Tábor

A nyári hittan tábort **2016. június 19 – június 25. között tartjuk Gyenesdiáson.**

Jelentkezni Nagyné Szeker Éva lelkésznél (+36/20–824–8021)

vagy az eva.szeker@lutheran.hu címen lehet.

SZOLGÁLATAINK

2015. november 1 – 2016. február 15.

KERESZTELÉS

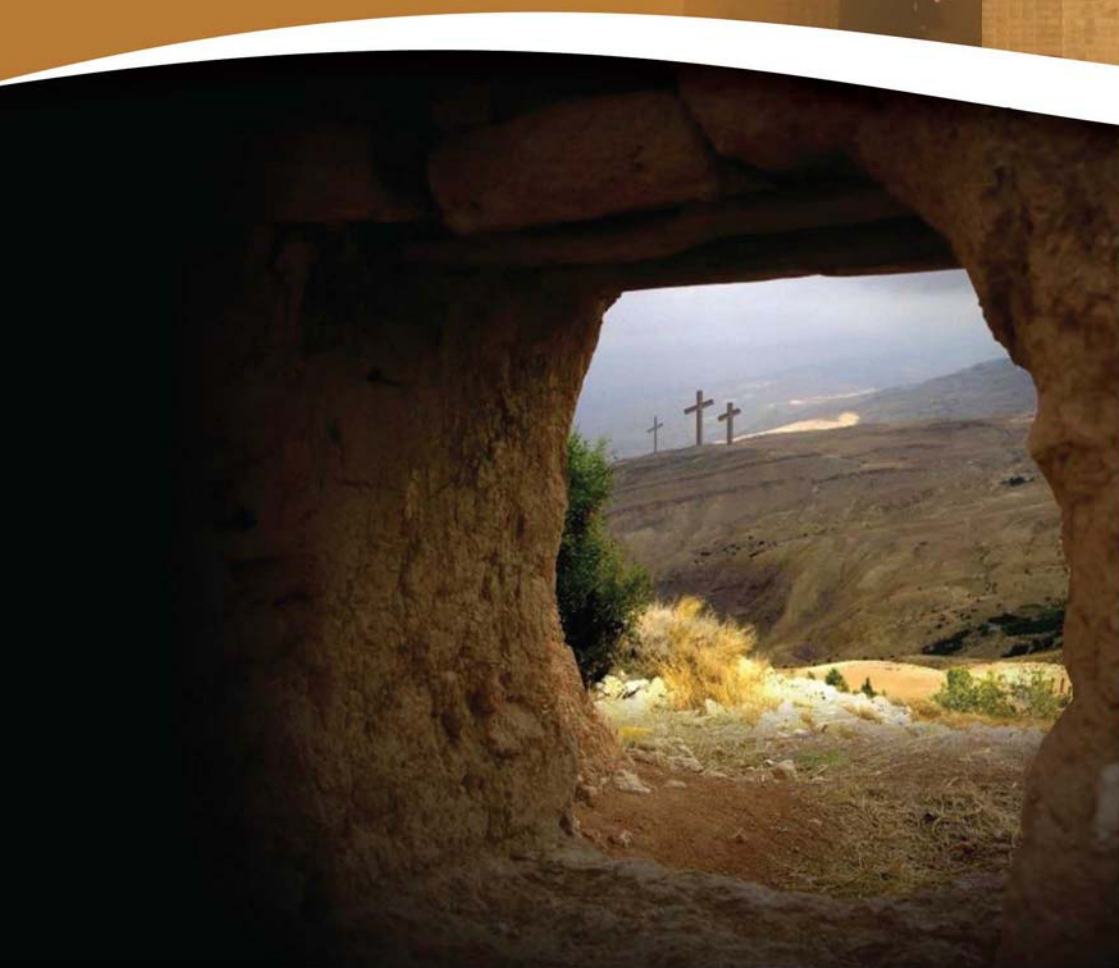
Dorogi Zsombor, Sárjai Krisztián, Kapuon Dániel Zsolt, Palaga Dániel, Palaga Bence Attila, Palaga Lili, Besenyői Dániel, Hegoczky Szilvia, Dombi Márton András, Balogh Bence Gergő, Farnadi László, Farnadi Csongor, Klein Olivia Zohara, Tótok Szandra

TEMETÉS

Habetler Józsefné sz. Hangai Mária Jolán (70), Pupek János (58), Áldási Tibor (59), Bozzay Miklós (80), Sárosi Györgyné sz. Sajben Ilona (81), Sramkó István (88), Burghardt Eta (92)

ERŐS VÁR A MI ISTENÜNK!

Gyülekezeti terjesztésben és használatra

Rákospalotai Evangélikus Egyházközség

1173 Budapest, Bakancsos utca 2.

Nagyné Szeker Éva tel. (+36 20) 824-8021, E-mail: eva.szeker@lutheran.hu

Felelős kiadó: Nagyné Szeker Éva

Szerkesztő: Mirák Katalin

Grafikai terv és tördelés: Balás Gyula és Erdészné Kárpáti Judit

Nyomdai kivitelezés: Áldási és Németh nyomda

Honlap: <http://rakoskeresztur.lutheran.hu>